

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De contemptu mundi & temporalium ex consideratione vanitatis & mutabilitatis & fugacitatis, seu breuitatis eorum, præsentisque vitæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

De contemptu mundi & temporalium
consideratione vanitatis, & mutabilitatis,
& fugacitatis, seu breuitatis eorum,
sentisq; vitæ.

Articulus XXIII,

Iob 20.

Augusti.

Laus impiorum brevis est, & gau-
dium hypocritæ ad instar puncti.
ascenderit vsq; ad coelos superbi-
tatis eius, & caput eius nubes tetigit
quasi sterquilinum in fine perdetur
velut somnium auolans non inueni-

etur: transiet quasi visio nocturna. Si futura
licitatis, æternæq; vitæ eternitatem, soliditatem
veritatem, & incorruptibilitatem rite pen-
samus, puto q; mundus iste et præsens vita, tem-
poralisq; gloria nobis ex corde vilescant, nec in-
superbis mundanis affectum spargemus: qui potius
sempiterna gaudia & inuariabilia bona nobis
in patria præparata, auidissimo corde q̄remus.
Cum enim anima nostra immortalis sit, & præ-
ter splendorem intellectus omni materiali ma-
teriam sublimior, nequa q̄ incorruptilibus, ma-
terialibus, aut transitorijs quiescere debet, sed in-
inmortali, inuariabili, ac simplicissimo deo pri-
mo mente intendere. Nō ergo præsentem vitam,
futuram principaliter diligamus: omnem tra-
nitoriam delectationem, temporalem honorem
laudem humanam pro diuinitatis cœlestisq; be-
nignitatis dilectione ex corde contemnamus. In-
temporalis atq; mundanæ vanitatis affectu
fugamus, vt dicit Gregorius. Soli enim deo debet

2. Timo. 1.

tur honor & gloria, a quo omne bonum procedit. Nobis autem confusio vultus, qui toties deum offendimus, inhonoramus, negligimus. Non itaque licitum est nobis gloriari in nobismetipsis, aut inanem complacētiam in nobis habere: sed, sicut dicit Apostolus: Qui gloriatur, in domino gloriatur. Ecce mundus transit & concupiscentia eius. Et quæ est vita nostra in seculo isto: nisi fumus & vapor ad modicum parēs, qui mox exterminantur. Omnes sicut aquam in terram dilabimur. Terra sumus, cinis, et puluis, putredo, & vermis. Cum autem mortuus fuerit homo: hæreditabit serpentes & vermes. Denique quid est vita præsens, nisi continuus atque celerrimus cursus ad mortem? Incessabiliter enim aliquid vitæ nostræ abscinditur. Ideoque David ait: Dies nostri sicut umbra super terram, & nulla est mora. Et Ezechias præsumptus, præcisa (inquit) est velut a textente vita mea. Dum adhuc ordiretur, succidit me. Et item beatissimus Iob, Memento mei domine, quia ventus est vita mea. Imo nihil est duratio vitæ huius respectu æternitatis, sicut Iob loquitur. Parce mihi domine: nihil enim sunt dies mei. Hinc dicit Chrysofostomus. Centum si placet annos demus delictis: adde & alios centum. Si libet, adde et decies centum quæ erit ex his ad æternitatem compensatio? Nonne omne tempus vitæ huius quo delictis frui videmur, & indulgere vanitati, quasi noctis unius somnus ad æternitatis comparisonem videtur? De hoc dicit Hieronymus, Si haberes sapientiam Salomonis, pulchritudinem Absolonis, fortitudinem Sampsonis, diuitias Cræsi, potestatem Octauiani, quid hæc proderunt tibi cum statim caro dabitur vermibus, & anima tua dæmonibus? Porro

2. Cor. 10.

1. Ioha. 2.

Iac. 4.

2. Reg. 14.

Eccl. 10.

1. Para. 19.

Esa. 38.

Iob 7.

Iob 7.

Crysofostomus.

Hieronymus.

DIONYSII CART.

- Augustin.** vt afferit Augustinus, Adam si adhuc viueret & hodie moreretur: quid illi vitæ longitudo profuisset? Hæc nunc amantissime profunde perpende. Qui enim hæc modo attendere negligunt certe vel sero & infructuose cum reprobis diebus in die iudicij, Errauimus a via veritatis, & iusticiæ lumen non luxit nobis, & sol intelligentiæ non est ortus nobis. Quid nobis profuit superbia aut diuitiarum iactantia? Quid contulit nobis?
- Job 10.** Transierunt omnia illa tanquam vmbra, & tanquam nuncijs præcurrens. Denique tunc recedent labunt cœli iniquitatem & vanitatem amatorum huius mûdi, et terra aduersus eos consurgens. Tunc manifestum erit peccatum eorum, cum tunc qui dixerunt deo, Recede a nobis scientiam vestram tuarum nolumus. Tunc pugnabit pro eis contra eos orbis terrarum. Luent omnia quæ locuti sunt, nec consumentur: iuxta multitudinem inuentionum suarum sustinebunt. In diem enim perditionis seruetur malus, et ad diem furoris accedet, & de furore omnipotentis bibet. Hæc mentes tuas perterreant, a mundo auertant, deo coniungant. Præterea in hoc innotescit vanitas mundi, quod prosperitas & læticia eius cum ingratitudine expectatur: & cum venerit, teneri non potest: sed transeunt omnia, & euolant cuncta. Præterit ista dies: nescitur origo secundi, an labi an requies. Sic transit gloria mundi. Ideo Augustinus inquit, Quid vis, vtrum amare temporalia, & transire cum eis; an Christum diligere, & que cum eo æternaliter viuere? Siquidem, tempore presentibus quibus & futuris fruatur bonis: vt et hic vitam, & ibi mentem impleat: vt a delictis ad liberationem

litias transeat: vt hic & in futuro gloriosus appa-
 reat. Mundanarum autem & temporalium re-
 rum contemptibilitas elucescit ex hoc, quod fre-
 quent' deus dat eas abundantius hostibus suis
 seu reprobis, quam electis. Electus vero ex fine
 considerat nihil esse quod transeunter seculariter
 que delectat. Ea proter dicit Hieronymus, Festi-
 na consolatio honorum, est cōsideratus finis ma-
 lorum. Dum siquidem ex reproborum interitu
 conspiciunt malum quod euadunt: leue arbitran-
 tur quicquid in vita hac patiantur. Ecce charis-
 sime quanta fallacia seculi, & quanta cæcitas
 amatoris eius. Dum enim libenter & iucundissi-
 me moratur in mundo, diuque viuere sperat, ac
 in futurum multa disponit: repente & improui-
 se mori iubetur, & vniuersa quæ vitiose dilexit,
 in momento relinquere. Vnde Christus Lucæ
 duodecimo refert diuitem sic sibijpsi loquutum,
 Anima habes multa bona reposita in annos plu-
 rimos: requiesce, comede, bibe, epulare. Dixit au-
 tem illi deus: Stulte hac nocte animam tuam re-
 petunt a te. Quæ autem parasti, cuius erunt?
 Veras ergo & spiritalis diuitias congregemus,
 quæ nos in hora mortis non deserant, sed coram
 deo appareant, nosq; virtutibus speciosos con-
 stituant. In his diuitijs potes quotidie bene profi-
 cere, sic vt talis profectus tibi vere salubrior sit:
 quam si omnes mundi diuitias possideres. Nul-
 lum igitur temporis spacium vane expendas.
 Nec solum opto te occupari in bonis, sed in me-
 lioribus: vt semper inquiras viciniore salutis, &
 deo vicinior fias, sicque reuerenter & vere nos
 biliter coram diuini vultus præsentia conuerse-
 ris. Hebr. 6.

Cogita atque recogita quietem &
 pacē

pacem puri cordis, delectationem animæ deum contemplantis, securitatem & spem mentis deum amantis: scies quod talibus intendere sit deiformiter vivere, quodq; cæcus sit qui alijs deditus est. Nonne omne creatum est defectivum, & omne transitorium inquietum? Breve quoq; & modicum est atq; mutabile, quod tempori subiacet. Idcirco mundi amator nil firmum aut stabile habet: sed levis est ipse & inconstans, tanquam in vertigine positus: cū non in solo deo sed in omnibus vanis & transitorijs delectationem efflagitat, nunc istud nunc illud affectans, nunc quod amabat fastidians, nunc aliud nō desideratum concupiscens. Iustus vero & dei amator, tranquillus, vniformis, & stabilis perseverat tanquam immobili fundamento deo æterno fundatus. Propter quod Salomon loquitur, Quasi tempestas transiens impius non erit. Iustus autem quasi fundamentum æternum. Insuper amatoribus mundi condolens Augustinus exclamando alloquitur eos. O amatores mundi, quid laboratis, cur vos ipsos affligitis circa nihil: cū creatorem omnium possidere possitis? Quid amplius queritis: quid sufficit homini, cui conditor ipse nō sufficit? Si enim omne bonum facile habere valeatis (scilicet deum) cur nitimini plena miseris possidere? Maior ne esse poterit spes vestra ī mundo, quam vt amici sitis mundi: ibi quid non fragile, quid non caducum, quid non mutabile plenumque periculis, per quæ ad maiora & sempiterna pericula peruenitur? De vanitate quoque vitæ mundanæ, dicit Hiero. O vita non vita, sed mors, vita fallax & onusta tristitijs, imbecillis, & ymbratica, nūc flores, & statim arescis: vita

Prou. 10.

Augustin.

Hierony

pruā

privans cui inesa vita fragilis, vita momentanea
& caduca: quæ quanto plus crescis, tãto magis
decrescis. Quum plus procedis, plus ad mortem
propinquas. O vita plena laqueis, quot in mun-
do laqueas homines, quot per te iã sustinent in-
fernalia tormenta. O q̄ beatus qui tuas cogno-
scit fallacias: q̄ beatior qui de tuis non curat blã-
ditijs uanis: q̄ beatissimus qui te bñ priuatus est.

Quod contemnendus est mundus, & ea quæ
mundi sunt, propter eorum maliciã & con-
tinuam lesionem quã suis amatoribus inge-
rit.

Art. XXIII.

OTus mundus in maligno positus i. Iohan. 5.
est. Nõne malignitate plenus, et ma-
ligno subiectus, seu dæmoni subdi-
tus est mundus. De quo idem ait, i. Iohan. 2.

Omne quod est in mundo, concupi-
scentia carnis est, aut concupiscen-
tia oculorum, aut superbia vitæ. Iniqui nanque,
vt Petrus docet, sunt serui corruptionis, & pecca-
ti. A quo enim quisq̄ superatus est, huius & ser-
uus est. Qui autem est seruus peccati, est utiq̄ ser-
uus diaboli. Vnde de impijs loquitur Paulus, Re 2, Timot, 2
suspiscant a laqueis diaboli, a quo captiui tenen-
tur ad ipsius voluntatem. Hinc Christus in euan-
gelio dæmonem nominat principem huius mun-
di: non utiq̄ machinæ mundialis, sed hominum
mundanorũ, qui a deo auersi in terrenis depressi
sunt. De quibus Hierem. xvij. ait ad dominum,
Recedentes a te, in terra scribentur. Cõtra quod
Christus ait electis, Gaudete & exultate, quoni-
am nomina vestra scripta sunt in cœlis. Deniq̄
secundum expositionem venerabilis Bedæ in p̄-
inductis verbis Iohannis, per ea quæ in mun-

i. Iohan. 5.
i. Iohan. 2.
2. Pet. 2.
Re 2, Timot, 2
Iohan. 12
Luc. 10.
Beda